

og Klovesyge, ekstraordinært er fremsat, har jeg allerede gjort Rede for, at det er, fordi der i det Forslag om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, som i flere Aar har været fremsat for Rigsdagen, findes en saadan Bestemmelse, og jeg har troet at maatte søge Bemyndigelsen straks, idet det har vist sig at være begge Ting's Mening og ogsaa Indenrigsministerens, at en saadan Bemyndigelse bør have. Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at Bestemmelsen selvfølgelig maa bruges med al Forsigtighed og Gensyn. Jeg skal i den Henseende tillade mig at minde om, at Mund- og Klovesyge ikke i og for sig er nogen farlig Sygdom; tværtimod, d'Her. ville vistnok vide, at den har en meget kort Inkubationstid og et temmelig kort Forløb — et Kreatur kan f. Eks. blive smittet, angrebet, sygt samt helbredet i Løbet af en 14 Dages Tid og overstaa alt det godt; det er meget saa Dyr, som varig mærkes af Sygdommen, og overordentlig saa, som dø deraf. Altsaa i og for sig er det ikke nogen farlig Sygdom. De Bestemmelser, der haves imod den, ere i det hele taget ogsaa fyldestgørende; de findes i Loven af 29de Decbr. 1857, som i det hele taget er en god Lov. Det er disse Lovbestemmelser, som ere søgte supplerede i to Retninger, den ene med Hensyn til Markedsforbudet, som skal overholdes, og den anden med Hensyn til Nedslagningen; i øvrigt staa jo alle Bestemmelserne i Loven ved Magt, og man kan meget godt komme igennem og er hidtil kommen igennem med dem. Det er gode og fornuftige Bestemmelser, og det er i Henhold til disse Bestemmelser, at der allerede er truffet en Række Foranstaltninger. Naar der nu søges denne Bemyndigelse til at kunne staa ned, har jeg allerede — jeg tror, det var, da jeg fremsatte Lovforslaget — antydet hvorfor. Der kan nemlig være saadanne Tilfælde, at Nedslagning bør ske. Jeg skal gentage, hvad jeg allerede tidligere har antydet. Det ene er, naar der kommer et Dyr ind i en større Besætning, og man saa opdager, efter at det er kommet ind, at det er sygt af Mund- og Klovesyge; saa kan der være Grund til at staa det ned straks og se, om man ikke derved kan forebygge videre Følger. Det andet er Sygdom i en Landsby — lad os tage en Landsby med 10 Gaarde — hvor den ene Gaard ligger op ad den anden. Det er, hvad jeg kalder farlige Forhold. I den ene af disse Gaarde opstaar denne Sygdom i større Omfang, og saa kan der være Grund til at gøre rent paa det Sted for at se at frelse hele Kompletset. Men

jeg anerkender naturligtvis, at Bestemmelsen maa benyttes med Omsigt, man maa se sig vel for. Paa den anden Side har jeg naturligtvis søgt Bemyndigelsen for at kunne benytte den, hvis det bliver nødvendigt. Jeg tillod mig at nævne, at Mund- og Klovesygen ingenlunde var nogen farlig Sygdom. Det er ikke derfor, at man strider ind imod den med saa stærke Midler. Men paa den anden Side er det en meget smittefarlig Sygdom, en af de mest smittefarlige Sygdomme, der eksisterer. Den smitter ved Berøring, og det er ikke udelukket — det er jo noget, der har været talt meget om i dette Efteraar — at en Mand kan komme fra Hamborg eller Altona, hvor der har været Sygdom, og kan bringe Sygdommen hertil ved sine Støvler, eller ved de Handsker, han har paa, eller i det hele ved sine Klæder. Dette er et meget nærliggende Tilfælde, og derfor maa man være meget varsom over for Sygdommen, stride ind, hvor det er muligt, søge at forhindre Smitten og med stor Iver eftersøge de Tilfælde, hvor Sygdommen maatte findes. Ved Siden af, at Sygdommen er saa smittefarlig, har den imidlertid den gode Side, at den viser sig meget hurtigt, at Inkubationstiden er meget kort, og det er derpaa, jeg grunder den Mening, at hvis man nu kan staa paa de Dyr, som have været i Berøring med de syge, kan man hurtigt overvinde dette Onde. Om det vil lykkes, kan jeg jo ikke sige, men for at det kan ske, maa man gaa frem saa hurtigt som muligt, og derfor ønsker jeg den Bemyndigelse, som kan faas efter dette Lovforslag. Jeg paastøner dets hurtige Behandling her i Tinget, og jeg haaber som Følge deraf, at det snart maa kunne gennemføres og blive ophøjet til Lov. Saa ville vi have et Mittel mere til at bekæmpe Sygdommen med, men jeg vil bemærke, at alle Hovedmidler have vi i Loven af 29de December 1857, og det er gode Midler i Ministerens Haand. Dette er kun et Supplement, som jeg tror, vi burde have, netop blandt andet fordi begge Rigsdagens Afdelinger ofte have udtalt sig for, at det ikke burde fribes. Derfor haaber jeg som sagt ogsaa, at Loven vil blive hurtig vedtagen, og saa skal den blive bragt i Anvendelse, men ganske sikkert, som det ærede Medlem har nævnt, med al Omsigt. Med Hensyn til Møen skal jeg ikke i Øjeblikket udtale mig bestemt om det Spørgsmaal. Jeg maa tilstaa, at i Forgaars — oven i Købet altsaa paa en Helligdag — forelaa der en stor Mængde Detailspørgsmaal til Overvejelse, saa jeg har ikke tænkt paa det specielle Spørgsmaal,